

CONVERSA AMB...

En Joaquim Simon i Brugués va nèixer al 1.913, al carrer Puig-Sureda de l'Escala.

És molt conegut per tots els escalencs per les diferents activitats de la seva vida i sobretot per haver estat secretari del Pòsit de pescadors durant trenta anys. Després d'un llarg festeig a causa de la guerra es va casar, el 16 d'agost de 1.939, amb l'Alegria Coll. El seu casament va ser l'últim que es va celebrar a la sala de «Ca la Viuda», que va ser església provisional durant un temps. Té quatre fills. En Joaquim, la Montserrat, en Salvador i la M.ª Teresa.

L'Escalenc.— Acabem de celebrar l'homenatge a la vellesa. Vós n'heu estat un dels iniciadors?

Joaquim Simon.— Sí, vaig formar part del patronat local que va organitzar el primer homenatge a la vellesa. D'aquests trenta-sis anys solament un any es va deixar de fer, crec que per problemes econòmics més que res. Aquest primer homenatge es va fer quan en Jaume Sureda era alcalde i jo era secretari del Pòsit. Actualment hi assisteix amb la meua dona com a homenatjat.

L'Esc.— Vàreu nèixer a l'Escala?

J. S.— Sóc fill de l'Escala i descendent de gent totalment escalenca tot i que per raons de feina, el pare va nèixer a Palamos. Al meu pare li deien en Quimet de l'Adela Espardanyera.

Els meus pares eren encarregats d'una espardenyeria. I la meua àvia era l'Adela Espardanyera. Tenien una colla de treballadors a casa que feien espardenyes, nosaltres les feiem a mida per algunes persones, en Pere Moriscot, en Xorinyac, l'Enric Carrasco, que gastaven números molt grossos. Això va ser des dels començaments dels meus pares, cap als anys vint. La botiga la teniem allà on ara hi ha la llibreria de Can Fèlix, però només que fes bon temps treballàvem al carrer. Després els pares hi van posar una botiga de betes i fills, que més tard nosaltres vam convertir en botiga de material fotogràfic i souvenirs.

L'Esc.— On vau anar a l'escola?

J. S.— Vaig anar a l'escola a l'Escala fins que vaig tenir 12 anys. Després vaig anar al Collell. Allà hi vaig fer el Comerç. Amb mi hi havia en Rafel Ramis, l'Estapè, Mossèn Dorca... En sortir del Collell un professor d'allà va aconsellar al meu pare que em fessin seguir la carrera de magisteri. Les coses no eren fàcils econòmicament parlant, però finalment, per 30 drets cada mes, vaig estudiar el magisteri a Girona. Jo, els dissabtes, anava a fer d'ajudant de barber a una barberia de Girona i els diumenges guanyava diners jugant a futbol. Aleshores guanyava 10 pessetes per partit amb la Cellera. Amb això em pagava l'esmorzar de mig matí. També jugava amb la Normal sense cobrar.

L'Esc.— Vau exercir de mestre?

J. S.— Sí, quan vaig acabar la carrera de magisteri tenia 19 anys. Vaig acabar al mes de juny i al mes de setembre em van donar la primera plaça, a Breda. Allà hi vaig estar dos anys. A Breda vaig conèixer la que després seria la meua

dona. Anàvem a jugar amb els nens a la plaça del poble, en una casa que donava a la plaça l'Alegria feia de modista i ella em mirava, jo també la mirava i així va començar la cosa. Guardo un grat record de la gent de Breda. Mentre hi era vaig fer les oposicions del 1.934.

Eren 22.000 opositors i hi havia 7.000 places. Aquestes oposicions es van fer pel sistema eliminatori, en tres etapes. La primera eliminatòria, la segona eliminatòria i la tercera de perfeccionament. La tercera prova no es va fer, perquè s'havia de fer el mes de juliol del 1.936 i va esclatar la guerra. A nosaltres aquestes oposicions ens les han reconegut ara.

De Breda vaig anar a exercir a Sant Martí Vell, vaig estar-hi poc perquè vaig haver-me d'incorporar al servei.

Més tard la Generalitat de Catalunya em va anomenar mestre de Figueres, era el setembre de 1.936, on hi ha els Fossos ara. Allí hi havia en Pere Bruguera. Hi vaig estar tres o quatre mesos. Al mateix temps l'Estat m'havia anomenat per Vidreres i jo no vaig renunciar a la plaça, el que vaig fer va ser posar-hi un substitut i anar-me'n a Figueres.

L'Esc.— Quan us van cridar per participar en la Guerra Civil pel bando republicà?

J. S.— A finals del 1.936, i de dret a la província de Jaen, després a l'Alcàrria, i més tard quan la derrota dels italians, a Orihuela, fins a l'acabament de la guerra.

En acabar la guerra va ser quan en més perill vaig estar d'anar-me'n a l'altre barri per falta de menjar.

Vaig estar en un camp de concentració que era una finca de Romanones, a Guadalajara, es deia Cifuentes. Erem de quinze a vint mil en un espai com el camp de futbol. Vam passar-hi quatre o cinc dies sense jalar. Allí vaig trobar-hi un noi dels Nacionals que es deia Babot i que havia jugat amb mi al futbol. Var ser una gran sort ja que ens va facilitar la sortida del camp a mi i a cinc amics més. No va ser fàcil arribar a l'Escala des d'allí. Val a dir que gairebé tota la guerra vaig fer-la amb en Marius Cabré, una excel·lent persona que sempre estava de bones.

L'Esc.— Què vau fer acabada la guerra?

J. S.— Acabada la guerra em van nomenar mestre de l'Escala, però en no estar depurat la nomenació definitiva va ser per Urtgs, un poblet del Pirineu.

L'Esc.— Com va començar la vostra relació amb el pòsit?

J. S.— Després d'haver renunciat al

magisteri em vaig quedar aquí a l'Escala com a Secretari del Pòsit. Es va implantar en aquests temps el Montepio pels pescadors, i a l'any 1.955 se'm va nomenar delegat local de l'Institut social de la Marina. Vaig continuar en aquest càrrec fins que em vaig jubilar al 65 anys, més ben dit, m'hi van fer quedar, ja que als 60 anys em vaig jubilar com a secretari del Pòsit.

L'Esc.— Heu fet alguna altra activitat?

J. S.— I tant. En deixar el magisteri vaig fer algunes classes de repàs a casa meua. Després em van concedir la corresponsalia del Banc Hispà Americà. Vaig fer arròs durant uns deu anys amb en Berto, llavors jo bombava l'aigua amb motor a les nits i de dies anava al pòsit, al banc...

Molts dies no dormia. També vam tenir les barques, «les magnifiques», amb les quals organitzàvem excursions. Vaig participar en l'explotació de la pista Bonaire amb en Berto i en Fèlix, va ser molt bonic allò... Quan els meus pares van deixar la botiga, jo la vaig comprar i la vam tenir fins que al casar-se els fills, vam quedar tots dos sols i no podiem continuar. Fa uns set o vuit anys que la vam deixar.

